

Redactioneel

Dit 'Internationaal Jaar van de Alfabetisering' laat ook *Moer* niet zomaar voorbijgaan. Hoeveel twijfels je ook kunt hebben bij een internationale politiek die elk jaar een ander onderwerp centraal stelt om er vervolgens zelden meer iets over te laten horen, vele instanties, instellingen en personen laten in zo'n jaar zien wat ze erover te berde te brengen hebben en in het klein komen soms door de tijdelijke subsidiestroom activiteiten van de grond die er anders niet geweest zouden zijn.

Dat geldt niet voor *Moer*. In *Moer* wordt al heel lang gepubliceerd over ontwikkelingen in het taalonderwijs die analfabetisme zouden moeten voorkomen. Dit themanummer sluit dan ook aan op vorige themanummers als 'Jong-leren met taal in de basisschool' (1985/4) en 'Geletterdheid' (1987/2). Het is aan te raden deze drie themanummers in samenhang te lezen.

Opvattingen die de VON, de Vereniging voor het Onderwijs in het Nederlands, de uitgeefster van dit blad, al een jaar of twintig ventileert, komen we steeds meer in de praktijk tegen en hebben mede geleid tot verandering van methoden. Daarom is er in dit nummer ook informatie over sommige methoden opgenomen.

Deze *Moer* gaat over leren alfabetiseren. Theo Vesseur maakte rond dit thema speciaal voor *Moer* een aantal illustraties die op diverse plaatsen in dit nummer zijn opgenomen.

Wij vonden een tekstje dat dat thema prachtig inleidt en drukken het daarom hier af (helaas hebben wij de bron niet kunnen achterhalen – wellicht worden we daar na verschijnen van dit nummer op attent gemaakt):

'Moedertrots

De moeder van de beroemde Nederlandse schrijver was altijd analfabete geweest. Toen ging zij naar de moeder-MAVO, om lezen en schrijven te leren. Zij was een goede leerlinge,

maar moeilijk was het wel. Eens, op een middag, toen zij met een eenvoudige, affe schrijfoefening aan het tafeltje van de leraar verscheen, gebeurde er iets moederlijks. De meester, een leuke jongeman, gaf de schrijfoefeningen een zeven plus, de moeder een olifantstempeltje op de rug van haar rechterhand, sloeg het schrift dicht, las haar naam op het etiket en zei: «Bent u soms familie van de beroemde Nederlandse schrijver?»

«Dat ben ik,» glunderde de moeder, «hij is mijn zoon.»

«Aha!» begreep de hartelijke leraar, «geen wonder dat u zo goed kunt schrijven!»

Maar nu verstijfde de moeder van de beroemde Nederlandse schrijver en sprak koeltjes: «Geen wonder dat hij zo goed kan schrijven, zult u bedoelen!»